U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jana Rutsche, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **T.T. N.,** zast. JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2011, č. j. OAM-117/ZA-ZA06-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 52 Az 1/2011 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 6. 2011, č. j. OAM-117/ZA-ZA06-ZA14-2011. Rozhodnutím správního orgánu bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Žalovaný v tomto řízení přitom posuzoval již třetí žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany (první byla podána v r. 2001, druhá v r. 2008).

Krajský soud se s posouzením žádosti žalovaným ztotožnil, přičemž svoje úvahy a závěry podrobně rozebral a odůvodnil na patnácti stranách textu. Vzal za prokázané, že stěžovatelce nebyla odepřena možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním, vyjádřit se k nim a vyjádřit se i ke způsobu jejich zjištění, dále dospěl k závěru, že cestu do Vietnamu v r. 2005 spojenou s odvozem letáků a jejich rozdáním během dvou dnů bez další trvalé aktivity žalobkyně v uplatňování politických práv nelze považovat za natolik intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Stěžovatelka podle vlastního vyjádření letáky převezla a rozdala na popud muže,

který jí ve spojení s tím přislíbil zaplatit letenku do Vietnamu za příbuznými a také tak učinil. Stejně tak krajský soud dospěl k závěru, že si stěžovatelka protiřečí, když tvrdí, že ji státní orgány v její vlasti od r. 2005 neustále hledají a hrozí jí zatčení, avšak na druhé straně od návratu do České republiky (rovněž v roce 2005), kontaktuje vietnamské orgány a vyřizuje si své záležitosti zcela bez obtíží (Vietnamský zastupitelský úřad stěžovatelce v r. 2009 vystavil nový cestovní doklad a realizoval její svatební obřad, v r. 2010 s příslušnými úřady vyřídila přicestování svých dvou dětí z Vietnamu). Nebyly tak naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) či § 12 písm. b) zákona o azylu. Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného stran důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu krajský soud nezjistil, že by žalované rozhodnutí vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. K posouzení, zda stěžovatelka splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, si žalovaný opatřil informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a Infobanky ČTK „Země světa – Vietnam“ aktuální znění, ze kterých ve srovnání s posouzením výpovědi stěžovatelky nedospěl k závěru, že by jí ve Vietnamu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení. Stěžovatelka neměla ve Vietnamu žádné problémy se státními orgány, nezaznamenala je ani při distribuci letáků. Podle názoru krajského soudu žalovaný správně hodnotil jako účelové tvrzení o zadržení muže, s nímž se stěžovatelka měla ve spojení s převozem a distribucí letáků sejít ve Vietnamu, když ani předtím, ani návazně žádnou jinou politickou činnost stěžovatelka nevyvíjela. Krajský soud dospěl k názoru, že obavy stěžovatelky z možného zadržení jsou pouze hypotetické, neboť stěžovatelka bez problému opustila vlast, následně navázala kontakty se zastupitelským úřadem v Praze a svým dětem vyřídila doklady k pobytu v České republice, aby mohly přijet za ní a za svým otcem do České republiky. Krajský soud neuznal za pravdivé, že by se žalovaný nevypořádal se zásadou *non refoulement*, a stejně tak vyhodnotil jako nedůvodnou námitku stěžovatelky o rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Obdobně za nedůvodnou považoval krajský soud námitku týkající se hodnocení Vietnamu jako bezpečné země ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, když žalovaný žádost neposuzoval ve zrychleném řízení podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, ale posuzoval ji v řízení standardním.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Je přesvědčena, že správní orgán ji zákonným způsobem nevyrozuměl o ukončení dokazování podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v řízení nebyla řádně uplatněna a zkoumána zásada *non refoulement,* správní orgán vycházel pouze z informací, a Infobanky ČTK „Země světa – Vietnam“, stěžovatelka se obrací na Výroční zprávu organizace Amnesty International (Londýn), za rok 2011, postup správního orgánu tak byl podle stěžovatelky v rozporu s mezinárodními lidsko-právními dokumenty, např. s čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, s čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení. Stěžovatelka dále uvedla, že správní orgán se pro nadbytečnost odmítl zabývat novými skutečnostmi, nevypořádal se, neprovedl zjištění a nijak neuzavřel tvrzení žadatelky k zakázané politické straně Viet Tan, pro kterou stěžovatelka roznášela letáky s protistátním obsahem, a jejíž členové a stoupenci jsou jak pro tuto činnost, tak pro své přesvědčení pronásledováni a zatýkáni. Manželovi, s nímž uzavřela sňatek před podáním opětovné žádosti o mezinárodní ochranu, mělo příslušet postavení osoby

zúčastněné na řízení. Nakonec stěžovatelka vytkla krajskému soudu, že ač kasační stížnost obsahovala plnou moc k zastupování pro řízení o kasační stížnosti, usnesení o odstranění vad kasační stížnosti č. j. 52 Az 1/2011 - 66 adresoval zcela jinému subjektu. Z uvedených důvodu stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatelky musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, stěžovatelka k tomuto v kasační stížnosti poté, co konstatovala, že kasační stížnost podává podle § 103 odst. 1 písm. b) uvedla toliko „Podání kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany přitom tak svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky“. Nejvyšší správní soud přitom vycházel ze svého precedentního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelkou tvrzená přijatelnost v podané kasační stížnosti nesplňuje výše uvedená kritéria.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že převážná část kasačních námitek je opakováním námitek žalobních, s nimiž se věcně, a přitom velmi detailně, vypořádal již krajský soud, a posoudil je jako nedůvodné. S jeho závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Stejně tak platí, že s obdobnými kasačními námitkami se vypořádala již dřívější judikatura Nejvyššího správního soudu.

Způsoby a podmínkami vyrozumívání účastníků řízení o ukončení dokazování podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009 - 95, v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, či v rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 4/2011 - 170, apod.

Uplatnitelností a posuzováním zásady *non refoulement*, se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 – 56, v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, apod.

Zjišťováním skutkového stavu (stěžovatelka namítala, že žalovaný neprovedl zjištění a nijak neuzavřel tvrzení žadatelky k zakázané politické straně Viet Tan, pro kterou stěžovatelka roznášela letáky s protistátním obsahem, a jejíž členové a stoupenci jsou jak pro tuto činnost, tak pro své přesvědčení pronásledováni a zatýkáni) v situaci, kdy si stěžovatelka protiřečí a její tvrzení se jeví účelové, její námitky jsou zcela obecné, přičemž její tvrzená politická aktivita byla zcela ojedinělá, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, v rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 Azs 152/2004 - 31, či v rozsudku č. j. 3 Azs 442/2004 – 61, ze dne 15. 2. 2006. Otázkou, komu přísluší postavení osoby zúčastněné na řízení se Nejvyšší správní soud zabýval např. již v usnesení ze dne 5. 6. 2003, č. j. 5 A 31/2001 - 41, apod.

Pokud stěžovatelka vytkla krajskému soudu, že ač kasační stížnost obsahovala plnou moc k zastupování pro řízení o kasační stížnosti, usnesení o odstranění vad kasační stížnosti adresoval zcela jinému subjektu, šlo nepochybně o vadu řízení, avšak vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu bylo nakonec požadované doplnění kasační stížnosti včas a řádně vypracováno zástupcem stěžovatelky, Nejvyšší správní soud vyhodnotil tuto vadu, jako vadu, která nemohla mít, také neměla, vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodu tvrzeného stěžovatelkou, ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu